

de Fornalutx, situat a la vora de l'antiga ruta a peu de Sóller al monestir de Lluç per la Coma de n'Arbona.

L'etimologia deu ser quasi igual a la del nom de la ciutat de *Monòver* prop d'Alacant, o sigui l'àrab *munáwwir*, és a dir 'florit'. En el nom valencià el diftong *aw* s'ha tornat *ò*; en el nom mallorquí la *w* geminada s'ha convertit en una *b*, o sigui que la duplicació s'ha tornat una oclusió; és el mateix que ha passat amb el nom d'ocell *òbila* (>) *òliba*, provinent del germànic *UWWILA*. Per influència dels nombrosos noms de lloc que comencen per *mont-* es podria haver duplicat la *n* del nom mallorquí, com la del valencià, perquè aquest vulgarment es pronuncia *Munnove*.

La *nn* doble és constant, antiga i avalada pels més bons coneixedors. *Monnàber* escriuen Quadrado (*Rep. i Conq.*, 36, 113, 489), Mn. Rullan (*Hist. de Sóller*), Miquel Arbona (opuscle *Sóller*, pp. 10, 13); J. M. Bover cita Bartomeu Bennàssar de *Bonnàbar*, que l'any 1527 succeí en el fideïcomís de Santiani a Felanitx, i després Michael Bennàsser de *Monnàber* de la vila de Campanet, any 1712 (*Bi. Escr. Bal.*, § 75). La variant dissimilada en *B-*, també ha tingut gran vigència, però sempre amb duplicació de la *-n-* interna: Coromines, l'estiu de 1953 a Sóller sentia a molts *bunnábə*, i a una arrelada dama cosina sobrevinguda dels Arbona i Marquès, un poc diferent *burnábə*, sens dubte resultat d'una diferenciació de la *t* en la forma *Mutnabar* del *Rep.* D'altres sollerics erudits i ben autoritzats, s'hi atenien encara, com el malaguanyat i inspirat poeta Josep Tarongí, els versos del qual ens interessen alhora com a testimoni de la naturalesa bosquinosos d'aquells paratges: «L'arrevellit brancatge / de *But-Naba*, / la viva torrentera, / del mar l'immens ropatge, / sens fons l'espai salvatge, / al pit retórnan sa forçor primera» (*Sóller*, en l'antologia *Poetas baleares*, Palma 1873, p. 561).

En efecte, el grup *-tn-*, testificat pel *Rep.* i per aqueixa constant tradició, és originari, i per tant no satisfà l'explicació per influència d'etimologia popular com la que hem pres en consideració; i d'altra banda és ben bàsic el matís geogràfic que posa de relleu el notable poeta i filòleg (víctima d'estúpids prejudicis racials, que ens privaren de l'acabament del seu bon diccionari mallorquí). Car no es tracta simplement de *munáwwir* 'florit', sinó del participi de la forma *v* del mateix verb, *mutanáwwir*, que expressa la mateixa idea però amb fort matís intensiu, car és un detall conegut del vulgar hispanoàrab que en aquesta forma *v*, certs parlars (magr. i andalusins, de l'E almenys) ometien la *a* darrere la *t*; V. la doc. que van donar d'aquest fet Neuvonen i Cor. (*DCEC*, s. v. *achacar*), a propòsit del futur de la mateixa forma *v*, en el verb *atšákki*, en lloc del clàssic *atašákki*, ètimon d'aquell verb castellà; també *RMa.* en forneix testimonis, com *atnabbar* traduït «pendere», forma del verb *nabar* (semblant si bé distint el *nwr* que comentem), i amb el matís intensiu a què em refereixo «innuere manu vel capite quando aliquis debet capi et innuitur quo fugiat aliquo modo» (glossa a la